

Відшукування причетного

Григорій Чубай

На воді, навіть кола по чистій воді
Скороминущі зелені кола
Навіть тоді, навіть тоді,
Як нікого, ніде, ніколи, ніколи...
А що, як і справді раптом ніде,
А що, як і справді раптом нікого,
А що, як і справді раптом ніколи,
І тільки ми, нарочито видимі,
Тільки ми, нарочито існуючі,
Більше всього на світі перелякані
Свого власного небуття
Віriamo, що все-таки десь
Віriamo, що все-таки хтось
І наше тіло, і наші душі
І дай же нам дне
Бачите, то причинилися двері,
Котрі насправді є.
То прийшов хтось із нас і каже,
Що він бачив сьогодні речі
За видимістю речей,
І що зараз він бачить тіло,
За видимістю нашого тіла,
І, що ми дуже дотепно граємося в живих.
Але стіна, грає в стіну
Іще дотепніше ніж ми.
І тисяча видимих тигрів
Нас менше лякає
Ніж одна невидима зоря,
Хоча саме її нам невістачає далеко попереду,
Щоб до неї дійти.
Хоча саме її нам невістачає далеко позаду,
Щоб до неї повертати.